

„Ano, budou, vždyť proč bychom montovali tuhle postel, kdybys měl teď umřít.“

Odpověděl velmi zvláštně: „No, když myslíš.“

Ale přitom byl velmi spokojený, byl moc rád za moji jistotu, za to, že mě neovládá žádná panika, i se sám uklidnil. Večer jsem si uvědomila, jak nejsem za tu polohovací postel ráda. Přestože stála vedle naší manželské postele, nedosáhla jsem pohodlně na Míšu, když jsem si lehla. Polohovací postel byla o něco vyšší a ještě měla bočnice. Najednou jsem měla pocit, že je podivně daleko a nedostupný. Uvědomila jsem si, že jsem cosi ztratila. V duchu jsem litovala, že jsem vůbec nějakou polohovací postel pořizovala. Byli jsme zvyklí být pořád spolu.

Dodatečně jsem zjistila, jak jsem ráda, že takto oddělený večer byl pouze jeden, a vzhledem k událostem dalších hodin stejně nešlo o klasickou noc. Tu noc jsem vůbec nespala...

Míša zemřel poklidně druhý den dopoledne. Když jeho dech ustal, pocítila jsem prázdnotu, která se už nikdy nezaplní. Přesto ve mně byla i podivná úleva – věděla jsem, že už netrpí a že je volný.

Byli jsme u něj všichni. Já, naše dvě dcery, moji rodiče i zaměstnanci domácího hospice. Patří jim za to můj veliký dík. Nechci psát detaily, nelze o nich psát.

Cenu přítomnosti domácího hospice jsem si ale uvědomila až mnohem později, až opadl šok z jeho odchodu a byla jsem opět schopná normálně myslet. Když dovedete svého blízkého až do konce, jste u toho přítomni, znamená to pro něj nebýt sám a vás minou někdy sžíravé otázky ohledně konce milované osoby. Víte přesně, jak a kdy zemřel. Jste si jisti, že se nekonalo žádné drama, při kterém by v poslední chvíli zůstal bez pomoci a osamělý.

